

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobců: **a) A. H.**, a **b) M. H.**, oba zastoupeni JUDr. Lenkou Morejon Michálkovou, advokátkou se sídlem Praha 5, Stroupežnického 2328/30, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni**, se sídlem Radobyčická 12, Plzeň, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **B. Ch.,** o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2008, zn. ZKI-O-81/521/2007, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 2. 2011, č. j. 57 A 82/2010 – 303,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 2. 2011, č. j. 57 A 82/2010 – 303, a rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Plzni ze dne 5. 2. 2008, zn. ZKI-O-81/521/2007, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen uhradit žalobcům na nákladech řízení částku 9792 Kč do 15ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupkyně, advokátky JUDr. Lenky Morejon Michálkové.

Odůvodnění:

I.
Dosavadní průběh řízení

[1] Dne 22. 10. 2007 vydal katastrální úřad pod č.j. OR-6/2004-431/12 toto rozhodnutí: výrokem ad 1) nevyhověl žádosti A. H. a M. H. o opravu údajů v katastru

nemovitostí k pozemku p.č. 158/10 v katastrálním území Domoroz tak, aby tato parcela byla zapsána na listu vlastnictví č. 46 s výměrou 1000 m² a tomuto odpovídal i zákres v katastrální mapě. Výrokem ad 2) pak katastrální úřad z úřední povinnosti opravil podle § 8 katastrálního zákona zápis údajů k pozemku p.č. 158/10 a k pozemku st. p.č. 42 a k pozemku evidovanému ve zjednodušené evidenci – původ pozemkový katastr č. 158/1 k.ú. Domoraz podle údajů uvedených v listinách založených ve sbírce listin na KP Sušice následovně: pozemek p.č. 158/10 bude nadále evidován bez listu vlastnictví a zákres jeho hranic v katastrální mapě se nemění; výměra pozemku p. č. 158/1, vedeného ve zjednodušené evidenci, se opravuje na 557 m²; pozemek p.č. st. 42 se rozděluje na st. 42/1 o výměře 1004 m², který se zapisuje na LV č. 46, a st. 42/2 o výměře 197 m², který je evidován bez LV; dům č.p. X bude evidován na dvou stav. parcelách č. 42/1 a 42/2.

[2] Žalobci podané odvolání žalovaný zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 5. 2. 2008, č.j. ZKI-O-81/521/2007.

[3] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc navazuje na případ rozhodovaný Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 3 As 11/2010, upouští Nejvyšší správní soud od podrobné rekapitulace skutkového stavu, neboť ten byl dostatečně podrobně popsán v předchozím rozsudku, a uvádí dále pouze skutečnosti rozhodné pro přezkum nyní napadeného rozsudku Krajského soudu v Plzni.

[4] Rozsudkem ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 As 11/2010 - 259, uložil Nejvyšší správní soud krajskému soudu posoudit věcné námitky žaloby, zejména se pak měl krajský soud zabývat otázkou, „*zda lze vůbec v rámci opravy chyby podle § 8 katastrálního zákona učinit změny v katastru nemovitostí takového charakteru, jako učinil v projednávané věci katastrální úřad, potažmo žalovaný*“.

[5] Nejvyšší správní soud odkázal na svou dřívější judikaturu, podle níž řízení o opravě chyb v katastrálním operátu „*slouží k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Mění se jím evidované údaje, aniž by se tak mohlo založit či pozbýt vlastnické či jiné právo k nemovitosti - to plyne i z ust. § 5 odst. 7 katastrálního zákona. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji, a to bez ohledu na to, zda původní zápis byl podložen rozhodnutím o vkladu, či se jednalo o záznam údajů o právních vztazích plynoucích z rozhodnutí jiných orgánů nebo z listin právní vztahy osvědčujících*“. (Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 - 125, publ. pod č. 986/2006 Sb. NSS.).

[6] Dále Nejvyšší správní soud odkázal mimo jiné na rozsudek ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 134, www.nssoud.cz, podle kterého je třeba vycházet z toho, že „*oprava chyby v katastru nemovitostí nemůže zakládat, měnit či rušit vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem... Provedením opravy zápisu se tedy skutečný právní vztah k nemovitosti nemění; ten lze změnit jen na základě příslušné listiny. Dále je nutné vzít v potaz, že omyl musí být podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona zřejmý - katastrální úřad tedy nemůže přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná*“.

[7] Bylo na krajském soudu, aby v dalším řízení zhodnotil, nakolik byl postup správních orgánů v projednávané věci v souladu s citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, resp. nakolik odpovídal kritériím pro *„opravy zřejmých omylů a nepřesností“* tak, jak byly touto judikaturou vymezeny.

II.
Napadený rozsudek krajského soudu

[8] Nyní přezkoumávaným rozsudkem Krajský soud v Plzni žalobu zamítl jako nedůvodnou. Žalobci se ve správním řízení domáhali opravy výměry pozemku p.č. 158/10 v k.ú. Domoraz a provedení odpovídajícího zákresu v katastrální mapě. Ze správního spisu však podle krajského soudu vyplývá, že požadavek žalobců neměl opodstatnění již z toho důvodu, že žalobci ničím neprokázali, že byli vlastníky předmětného pozemku.

[9] Ve správních spisech je založena smlouva postupní, na jejímž základě získali žalobci od M. M. do vlastnictví demolici domku č.p. X, stavební parcelu č. 42, zahradu č. 156, č. 158/1 a další jmenovitě uvedené pozemky. Mezi převáděnými pozemky však v postupní smlouvě není uveden pozemek p.č. 158/10.

[10] V postupní smlouvě je u jmenovitě převáděných nemovitostí uveden odkaz na list vlastnictví č. 46 pro k.ú. Domoraz, v jehož části B byla předmětná parcela uvedena. Tato okolnost ale podle soudu neznamená, že bylo prokázáno, že M. M. převedla postupní smlouvou na žalobce i pozemek p.č. 158/10.

[11] Předmětný pozemek nebyl uveden ani v rozhodnutí Státního notářství v Klatovech ze dne 16. 5. 1970, sp. zn. D 562/70-29-B, o projednání dědictví po J. M. ohledně jmění nově vyšlého najevo; byl ovšem zapsán na LV č. 46 pro obec Domoraz. V části D tohoto listu vlastnictví je uvedený odkaz na R-I-880/45. Pod sp. zn. R-I-880/75, resp. pod sp. zn. Reg.-I-880/75 byla Státním notářstvím v Klatovech zaregistrována výše popsaná smlouva postupní uzavřená mezi M. M. na straně jedné a žalobci na straně druhé.

[12] Z uvedeného je podle soudu zřejmé, že pozemek p.č. 158/10 byl na LV č. 46 pro obec Domoraz (včetně zčásti chybně vyznačené poznámky – R-I-880/75) zapsán zřejmým omylem pracovníků tehdejšího střediska geodézie. Ti vytvářeli evidenci nemovitostí, a to jak na základě pozemkových knih a dokumentů ze sbírky listin, tak na základě vlastního šetření k té které nemovitosti.

[13] Za situace, kdy žalobci nijak nedoložili své vlastnické právo k pozemku p.č. 158/10 a kdy se jejich vlastnictví nepodařilo prokázat ani katastrálnímu úřadu, nemohl být jejich nárok na opravu výměry tohoto pozemku a tomu odpovídající zákres v katastrální mapě opodstatněný. Katastrální úřad tedy podle soudu správně nevyhověl žádosti žalobců a žalovaný důvodně zamítl jejich odvolání a rozhodnutí katastrálního úřadu potvrdil. Správní orgány nicméně podle krajského soudu nerozhodovaly o vlastnickém právu žalobců k pozemku p.č. 158/10.

[14] K vlastnímu provedení opravy soud uvedl, že katastrální úřad nepochybil, pokud rozhodl, že uvedený pozemek bude nadále evidován bez listu vlastnictví a zákres jeho hranic se nemění, neboť ze správního spisu nebylo možné zjistit, komu konkrétně pozemek p.č. 158/10 vlastnicky patří.

[15] Správní orgány rovněž správně respektovaly pravomocné rozhodnutí Pozemkového úřadu Klatovy ze dne 7. 3. 2005, sp. zn. PÚ II-1046/2003, o určení hranic pozemků v k.ú. Domoraz provedené v rámci rekonstrukce přídělů podle § 13 odst. 3 zákona č. 139/2002 Sb., neboť provádění pozemkových úprav náleží do věcné působnosti pozemkového úřadu a nikoli katastrálního úřadu. Ve vztahu k žalobcům byly určeny hranice pozemku původně vedeného jako pozemek p.č. 158/1 (podle pozemkové knihy) o výměře 443 m² a nově zapsaného jako p.č. 158/14 (podle katastru nemovitostí) o výměře 443 m², jinak řečeno jednalo se o rekonstrukci pouze části původního přídělu právních předchůdců žalobců.

[16] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce podle níž správní orgány rozdělily pozemek p.č. 42 v k.ú. Domoraz. Správní orgány pozemek nerozdělily (k tomu by ostatně neměly pravomoc), nýbrž provedly opravu chybného údaje. Nesprávně přisloučenou část pozemku p.č. 158/10 o výměře 197 m² bylo nezbytné geometricky znázornit, proto ji katastrální úřad označil jako stavební pozemek p.č. 42/2 a současně původní stavební pozemek p.č. 42 nově označil jako stavební pozemek p.č. 42/1.

III.
Kasační stížnost

[17] Rozsudek krajského soudu napadli stěžovatelé tentokrát z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť jsou toho názoru, že krajský soud nedodržel závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve zrušujícím rozsudku. Stěžovatelé mají jednak za to, že jimi požadovaná oprava zákresu a výměry jejich pozemku p.č. 158/10 v k.ú. Domoraz měla být provedena tak, jak navrhovali, jednak že oprava provedená správními orgány *ex offo* zasáhla do jejich vlastnických práv.

III. a)
K výroku 1. prvoinstančního správního rozhodnutí

[18] Stěžovatelé se od počátku řízení domáhali (úředního) zvětšení výměry pozemku p.č. 158/10 o 4,43 ar tak, aby tato výměra odpovídala jedné části pozemku p.č. 158/1 o výměře 10 ar, získané na základě přídělu v roce 1958. Pozemek p.č. 158/10 stěžovatelé vždy využívali ve všech možnostech, které zajišťuje vlastnické právo ve výměře odpovídající přídělové listině a tak, jak je v terénu i vymezen oplocením mezi jednotlivými zahradami, resp. tak, jak užívací právo svědčilo i ostatním sousedům (nabyvatelům dalších částí původního pozemku p.č. 158/1.

[19] První listinou založenou do sbírky listin pro rozdělování původního pozemku p.č. 158/1 je přídělová listina z března 1958. Druhou listinou je grafický záznam – polní nákres z roku 1959, který převádí vlastnická práva z pozemkového katastru do katastru nemovitostí. Tímto polním nákresem měly být zaměřeny dosavadní příděly. Při vkládání polního nákresu však došlo k nedbalostní či úmyslné chybě, od které se odvíjí rozpor mezi přidělenou částí pozemku p.č. 158/1 o výměře 10 ar a skutečně vloženým pozemkem p.č. 158/10 a jeho výměrou. Vložením neodpovídající výměry se datuje rozdělení pozemku vedeného ještě v původním pozemkovém katastru jako jeden celek.

[20] Na tento okamžik stěžovatelé od počátku upozorňovali, bohužel bez odezvy. Opravou chyby byla právě myšlena oprava při počtech a záznamech, při které došlo k vytvoření neodpovídající grafické listiny, nesouladné s přídělovou listinou z roku 1958. Grafický polní nákres, i když je v měřítku, neodpovídá tvarem a kótami tvaru pozemku p.č. 158/10 tak, jak byl zakreslen do katastrální mapy. Je pak těžké zabývat se dalšími listinami, když převod práv z pozemkového katastru do katastru nemovitostí neodpovídá ani přídělové listině z roku 1958 ani polnímu nákresu z roku 1959.

[21] Je nepochybné, že příděl pro manžele M. je přídělem označeným p.č. 158/10, protože žádný jiný vlastník (krom vlastníků uvedených v přídělové listině) v tomto roce neměl vlastnický nárok k části pozemku p.č. 158/1, tudíž zde nemohlo bývalé KP Sušice pro žádného jiného vlastníka pozemek pro vedení evidence v katastru nemovitostí zaměřovat. To, že je nákres v měřítku a připsané kóty neodpovídají měřítku a tvaru pozemku p.č. 158/10 zakresleného do katastrální mapy, prokazuje podle stěžovatelů zřejmé chyby při vedení a obnově katastru, nepřesnosti při podrobném měření, zobrazení předmětu v katastrální mapě a při výpočtu výměry parcel. Tím je podle jejich názoru naplněn institut opravy chyby v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona. Uvedené rovněž vyvrací názor krajského soudu, podle něhož není známa poloha pozemku p.č. 158/10 ani z které části pozemku p.č. 158/1 byl oddělen.

[22] Stejně tak je podle stěžovatelů neoprávněný názor krajského soudu, že stěžovatelé ničím neprokázali, že by byli vlastníky tohoto pozemku.

[23] Od roku 1958 neměl nikdo kromě tří vlastníků (manželé M., P. a P.) vlastnický nárok k části pozemku p.č. 158/1, proto nebylo důvodné jiné právní nároky, nežli právní nároky těchto tří vlastníků zaměřovat. Do dědického řízení v roce 1959 nebyl zahrnut kromě jiných pozemek p.č. 158/1 získaný dle přídělové listiny. V té době ještě nebyl proveden polní zákres přidělených pozemků. Dodatečným dědickým řízením byla převedena na paní M. M. také část pozemku p.č. 158/1 o výměře 10 ar. Tento právní vztah byl řešen tak, jak byl veden před smrtí pana J. M. Pozemek byl takto označen proto, že KP Sušice nemohlo uvádět pozemek p.č. 158/10, který byl takto označen teprve po ukončení dědictví. Touto chybou KP Sušice při poskytování údajů notáři při projednávání dědictví začal nepořádek ve vedení části pozemku p.č. 158/1 o výměře 10 ar a pozemku p.č. 158/10. Vždy se jednalo o tutéž polohu, kvůli

nesprávnosti výpočtu a zobrazení předmětu měření v katastrální mapě měl však pozemek p.č. 158/10 sníženou výměru.

[24] V roce 1975 přešlo postupní smlouvou veškeré jmění M. M. na manžele H. Zde je ještě uvedeno původní označení p.č. 158/1 o výměře 10 ar, vedeno již ovšem jako zahrada. Po roce 1976 se již pro manžele H. objevuje v evidenci nemovitostí pozemek p.č. 158/10 o výměře 5,57 ar (po roce 1978 o výměře 3,60 ar kvůli oddělení 1,97 ar ve prospěch stavebního pozemku). Zbylá část pozemku do výměry původních 10 ar byla od té doby vedena pod označením část p.č. 158/1 o výměře 4,43 ar. Původ tohoto zbytkového pozemku se tedy váže k roku 1959, kdy došlo ke špatnému zaměření přídělu z roku 1958. Proto muselo KP Sušice po roce 1975 (po zjištění skutečného stavu) správně zapsat vlastnický nárok k pozemku p.č. 158/10 namísto pozemku p.č. 158/1. Jelikož však tento pozemek neměl dostatečný výměr, byl doplněn zbytkovým pozemkem (část p.č. 158/1) o výměře 4,43 ar tak, aby v součtu odpovídal vlastnickému právu dle přídělové listiny z roku 1958.

[25] Z počínání zaměstnanců KP Sušice je podle stěžovatelů patrné, že od počátku věděli o nesouladu údajů vedených v katastru nemovitostí s přídělovou listinou z roku 1958 a snažili se postupnými kroky tento problém řešit, byť ne vždy ve prospěch stěžovatelů. Důkazem je podle jejich názoru uvedení odkazu ke sp. zn. R-I-880/75 při zápisu pozemku p.č. 158/10 na LV č. 46. Tato skutečnost nasvědčuje, že pracovníkům KP Sušice byla situace dobře známá. Uvedené potvrzuje odkud pozemek p.č. 158/10 pochází, z jaké části byl odměřen a k jaké části pozemku p.č. 158/1 patří. Jelikož číslo odkazu odpovídá postupní smlouvě, kterou nabyli manželé H. mimo jiné i pozemek p.č. 158/1 o výměře 10 ar, samo KP Sušice předmětným odkazem deklaruje, že pozemek p.č. 158/10 pochází z části pozemku p.č. 158/1 získané manželi M. přídělovou listinou v roce 1958. Pro zachování vlastnických práv ve vztahu k přídělu z roku 1958 vzniká pak nově i zbytkový pozemek část p.č. 158/1 o výměře 4,43 ar.

[26] Tvrzení krajského soudu, že uvedená značka byla do LV zapsána omylem, považují stěžovatelé za neprokazatelné. Byla zde zapsána naopak správně, neboť KP Sušice označilo na základě polního nákresu původ pozemku p.č. 158/10, který odpovídal části přídělu z roku 1958. Tím KP Sušice samo potvrdilo, že i když notářský zápis postupní smlouvy z roku 1975 obsahuje pouze údaj o pozemku část p.č. 158/1 o výměře 10 ar, je tento údaj shodný s údajem p.č. 158/10 o výměře 5,57 ar a zbytkového pozemku část p.č. 158/1 o výměře 4,43 ar, vše v k.ú. Domoraz.

[27] Z uvedeného podle stěžovatelů jasně vyplývá, že pozemek p.č. 158/10 vznikl nepřesným zaměřením (viz polní nákres – na jehož základě byly polohově vymezeny i sousední pozemky) části p.č. 158/1 o výměře 10 ar přidělené na základě přídělové listiny z roku 1958.

[28] Stěžovatelé tedy podle svého názoru prokázali, že došlo ke zřejmému omylu, který byl způsobem lidským činitelem, a žádali proto o opravu chyby dle § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Tedy o opravu chyby výměry pozemku p.č. 158/10 z 3,60 ar na 8,03 ar. Jako důkaz předkládali přídělovou listinu z roku 1958 a polní nákres

z roku 1959, který tehdejší KP Sušice samo vyhotovilo, avšak již velikostí plochy nevložilo do katastrální mapy. Důkazem je srovnání současné mapy katastru nemovitostí a polního nákresu, na jehož základě se začínalo odvíjet značení pozemků a jejich hranic z původní pozemkové mapy do katastrální mapy. Žel od samého počátku již chybně.

III. b)
K výroku 2. prvoinstančního správního rozhodnutí

[29] Krajský soud podle stěžovatelů nepostupoval v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud uložil krajskému soudu zabývat se otázkou, zda lze vůbec v rámci opravy chyby podle § 8 katastrálního zákona učinit změny v katastru nemovitostí takového charakteru, jako učinil v projednávané věci katastrální úřad, potažmo žalovaný.

[30] V daném případě byl pozemek p.č. 158/10 opravou z úřední povinnosti odebrán jeho vlastníkům a zapsán bez LV. Dále došlo k nezákonnému rozdělení pozemku p.č. 42 pod rodinným domem na dva pozemky, a to na p.č. 42/1, uveden na LV č. 46 a p.č. 42/2 bez LV. Naproti tomu KP Sušice vytvořilo vlastníkům „novou parcelu“ vedenou pouze v pozemkovém katastru jako část p.č. 158/1 o výměře 5,57 ar bez uvedení polohy. V praxi to znamená, že opravou chyby bylo odebráno vlastnické právo k dosavadní zahradě o velikosti 3,60 ar a pozemek pod rodinným domem byl nezákonně rozdělen, přestože každé dělení a scelení pozemku podléhá postupu dle § 82 zákona č. 183/2006 Sb. Vlastník předmětných pozemků má po provedené opravě sice zahradu, ale nikdo neví kde, a část rodinného domu také nemá na vlastním pozemku.

[31] Vlastníci pozemku p.č. 158/10 se neúspěšně odvolávali a požadovali přisloučení zbytkové parcely části p.č. 158/1 o výměře 4,43 ar k pozemku p.č. 158/10. Tím by vznikl pozemek odpovídající právnímu vztahu uvedenému v přídělové listině z roku 1958. Došlo by i k posunutí hranic pozemků, které by odpovídalo historickému oplocení a svědčilo by oběma okolním vlastníkům pozemků p.č. 158/7, 158/8 a 158/9. Místo toho proběhla pozemková úprava, zbytková parcela část p.č. 158/1 o výměře 4,43 ar byla vyznačena na konci části pozemku p.č. 158/1, vedené do té doby ještě bez LV. Zbytkový pozemek dostal nové označení jako pozemek p.č. 158/14.

[32] Pokud Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku konstatoval, že oprava chyby v katastru nemovitostí nemůže zakládat, měnit či rušit vlastnická práva k nemovitostem, jsou závěry krajského soudu zcela v rozporu s tímto názorem.

[33] Provedenou opravou pozbyli stěžovatelé veškerá práva s vlastnictvím pozemku p.č. 158/10 související. Před opravou mohli zahradu např. prodat. Co by však měli prodat nyní, když vlastnické právo se dle názoru krajského soudu nemění a přitom na mapě dle současného zápisu pro LV č. 46 zahrada neexistuje?

[34] Stěžovatelé jsou proto toho názoru, že jsou v daném případě naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., jakož i že je kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) tohoto zákona přípustná. Navrhují tedy, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.
Posouzení Nejvyšším správním soudem

IV. a)
Předmět přezkumu

[35] Jelikož se v daném případě jedná o druhé posouzení téže věci poté, co bylo původní rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem zrušeno, omezuje se přezkum v řízení o kasační stížnosti na posouzení toho, zda krajský soud respektoval závazný právní názor vyjádřený ve zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu či nikoliv [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Po prostudování napadeného rozsudku a zvážení věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že tomu tak v daném případě nebylo, a kasační stížnost je tedy důvodná.

[36] Dříve než Nejvyšší správní soud přistoupí k samotnému porovnání toho, co bylo krajskému soudu uloženo, s tím, co krajský soud učinil, považuje za vhodné začít krátkou zcela obecnou úvahou. Jako první je při soudním přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí vždy nutné, aby si soud ujasnil, co je v daném případě předmětem přezkumu. Obecně je takovým předmětem úkon správního orgánu, jímž tento rozhodl o právech a povinnostech účastníka či účastníků správního řízení. Součástí této předběžné úvahy je ovšem nejen to, o čem správní orgán skutečně rozhodl, ale také to, zda byl k takovému rozhodnutí zákonem oprávněn, tj. měl-li ke svému žalobou napadenému rozhodnutí pravomoc a bylo-li toto rozhodnutí vydáno v rámci jeho působnosti. Jinými slovy zda správní orgán skutečně rozhodoval o předmětu toho správního řízení, které v daném konkrétním případě vedl, či zda svou (věcnou) působnost nepřekročil.

[37] Právě tímto směrem se Nejvyšší správní soud pokusil obrátit pozornost krajského soudu pokynem vysloveným ve svém zrušovacím rozsudku, když uložil krajskému soudu, aby posoudil, nakolik odpovídají změny provedené správními orgány v katastru nemovitostí předmětu řízení o opravě chyb v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona, resp. kritériím pro „*opravy zřejmých omylů a nepřesností*“ tak, jak byly judikaturou Nejvyššího správního soudu definovány.

[38] Krajský soud sice dospěl k závěru, že veškeré správními orgány učiněné změny v katastru nemovitostí byly provedeny správně a v souladu se zákonem, toto své přesvědčení ovšem neopřel o posouzení charakteru provedených změn na pozadí zákonem a judikaturou vymezeného pojmu „*zřejmý omyl*“, nýbrž o svůj povýtce

meritorní závěr, že „*pozemek p.č. 158/10 byl na LV č. 46 pro obec Domoraz zapsán zřejmým omylem*“, a proto byl jeho výmaz z LV oprávněný.

[39] Krajský soud tedy v podstatě zcela ignoroval závazný pokyn Nejvyššího správního soudu a otázkou slučitelnosti obsahu napadených správních rozhodnutí s předmětem řízení o opravě chyb v katastrálním operátu se vůbec nezabýval. Namísto toho se – stejně jako před ním i žalovaný – jal posuzovat průkaznost či neprůkaznost vlastnických nároků stěžovatelů, které ovšem neměly (lépe řečeno nesměly) být předmětem posouzení ani správních orgánů ani správních soudů, neboť se takové posuzování zcela vymyká věcné působnosti, jež je katastrálním orgánům pro dané správní řízení zákonem vymezena.

[40] Jak již Nejvyšší správní soud citoval ve svém předchozím rozsudku, oprava chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Mění se jím evidované údaje, aniž by se tak mohlo založit či pozbýt vlastnické či jiné právo k nemovitosti. Oprava chyby v katastru nemovitostí nemůže zakládat, měnit či rušit vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem. Provedením opravy zápisu se skutečný právní vztah k nemovitosti nemění. Uvedené vyplývá jak ze znění § 8 katastrálního zákona, tak z jeho § 5 odst. 7 tohoto zákona. Podle posléze uvedeného ustanovení *nemohou být právní vztahy dotčeny* revizí údajů katastru, *opravou chyb v katastrálním operátu* ani obnovou katastrálního operátu, *pokud jejich změna není doložena listinou*.

[41] Pokud správní orgány provedly v rámci řízení o opravě chyb a zřejmých nesprávností „*výmaz zápisu pozemku p.č. 158/10 na LV č. 46 v celé původní výměře 557 m²*“, tento pozemek se rozhodly „*nadále evidovat bez listu vlastnictví*“, a v důsledku tohoto zásahu vytvořily stav, kdy se stavba ve vlastnictví stěžovatelů ocitla zčásti na „cizím pozemku“ (aniž by kdo tušil koho), pak podle názoru Nejvyššího správního soudu zcela zjevně výrazným způsobem zasáhly do vlastnických práv stěžovatelů, neboť tito v důsledku provedené „opravy“ pozbyli svého vlastnictví k (zaměřenému) pozemku p.č. 158/10 v k.ú. Domoraz do té doby pro ně zapsaného na LV č. 46 pro toto katastrální území. Takovýto zásah provedený *ex offo* bez součinnosti osob, kterých se přímo dotýká, a na základě původních listin považuje Nejvyšší správní soud (nejen) na podkladě výše definovaného účelu řízení o opravě chyb za neslučitelný se základními zásadami demokratického státního zřízení, a tudíž za naprosto nepřípustný.

IV. b)
Oprava chyb v katastrálním operátu

[42] Postupem podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona lze opravit chybné údaje katastru, které vznikly a) *zřejmým omylem při vedení a obnově katastru*, či b) *nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě* a *při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem*.

[43] Podle odst. 2 tohoto ustanovení opraví katastrální úřad také chybné údaje katastru, které vznikly *nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány*, ovšem pouze *na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést*.

[44] Z uvedeného je zřejmé, že účelem řízení podle § 8 katastrálního zákona je oprava zjevných omylů a nesprávností, ke kterým může dojít ve třech typových případech:

a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru (k pojmu „*zřejmý omyl*“ srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103, publ. pod č. 2098/2010 Sb. NSS)
b) nepřesností zaměření či zobrazení v katastrální mapě, resp. nesprávným výpočtem výměry parcel, nebo
c) jako důsledek nesprávností v listinách, podle kterých byly údaje zapsány – v tomto posledním případě vyžaduje zákon jako předpoklad opravy předložení opravné listiny, vystavené oprávněnou osobou.

[45] Ve všech případech je pak samozřejmou podmínkou, že jde o omyly či nesprávnosti, které jsou zřejmé, tj. takové, o kterých nemůže být jakýchkoli pochybností, či sporů. Skutečnost, že opravou nelze zakládat, měnit či rušit vlastnická či jiná práva k nemovitostem, pak explicitně vyplývá z § 5 odst. 7 katastrálního zákona.

[46] Žádost stěžovatelů směřovala v daném případě evidentně k situaci uvedené v § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona, tj. *nepřesnosti zaměření či zobrazení v katastrální mapě, resp. nesprávnému výpočtu výměry parcel*, konkrétně k nepřesnosti zaměření (pozemek je sice zakreslen v měřítku, zaměřené délky jeho hranic však neodpovídají skutečnosti) a z ní vyplývající nesprávné výměře. Tuto chybu katastrální úřad ve své evidenci neshledal, namísto toho však zcela obešel zákon č. 265/1992 Sb., materiálně rozhodl o výmazu vkladu práva, a s „konstitutivními účinky“ zbavil stěžovatele jejich vlastnických práv, to vše v procesním režimu s takovýmto obsahem naprosto neslučitelném, totiž postupem podle § 8 katastrálního zákona. Namísto požadované opravy chybné výměry pozemku podle údajů v listinách tak „opravil“ listiny podle svých mapových podkladů. Tím ovšem stěžovatele fakticky vyvlastnil, přičemž toto vyvlastnění následně potvrdil i žalovaný.

[47] Nejvyšší správní soud si je vědom, že k zápisu pozemku p.č. 158/10 ve výměře 557 m² pro stěžovatele došlo v době, kdy platila zcela odlišná právní úprava evidence nemovitostí, než je tomu dnes. Cílem evidence nemovitostí nebyla ochrana práv k nim, nýbrž „*potřeby národního hospodářství*“, zápisy do katastru neměly konstitutivní účinky. V letech 1950 až 1964 bylo ponecháno na vůli vlastníků nemovitostí, zda zápis změny právního vztahu do pozemkové knihy sami navrhnou, čímž úplnost evidence vlastnických práv k nemovitostem výrazně utrpěla. Do pozemkové knihy nebyly důsledně promítány ani změny, které vznikaly na základě scelovacích a přídělových řízení. (Ing. B. Kuba, Ing. K. Olivová; *Katastr nemovitostí České republiky*; Linde; 2005; s. 23.)

[48] Zákon č. 22/1964 pak sice založil novou Evidenci nemovitostí (navazující na předchozí Jednotnou evidenci půdy), s tím, že bude postupně doplňována evidencí

právních vztahů k nemovitostem, založenou na využití zápisů v pozemkové knize a na přímém šetření u vlastníků nemovitostí. „*Zákon o evidenci nemovitostí však neobnovil intabulační princip zápisů*“ (nemovitosti, vlastnická práva a „*jiné skutečnosti týkající se nemovitostí*“ se pouze „*vyznačovala v evidenci*“) „*a nedal orgánům geodézie a kartografie takové pravomoce, jaké měla dříve pozemková kniha a pozemkový katastr. Proto evidence nemovitostí mohla nadále plnit úlohu spolehlivého a úplného evidenčního systému jen ve velmi omezeném rozsahu.*“ (tamtéž)

[49] Z právě uvedeného však podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze dovozovat, že by vlastnické vztahy v této době vzniklé dnes nepožívaly jakékoli ochrany. Naopak je třeba zdůraznit (byť se to může jevit jako nadbytečné pro zjevnost tohoto závěru), že na jakýkoli postup správních orgánů realizovaný po nabytí účinnosti katastrálních zákonů (1. 1. 1993) dopadá tato nová právní úprava, a tudíž i z ní (mimo jiné) vyplývající standardy ochrany vlastnictví tak, jak jsou zakotveny v aktuálně platných ústavních normách (čl. 11 Listiny základních práv a svobod). Pokud je v přechodných ustanoveních zákona č. 265/1992 Sb. stanoveno, že správní řízení zahájená a neskončená před účinností tohoto zákona se dokončí podle tohoto zákona (§ 15 odst. 1), tím spíše musejí podléhat těmto předpisům veškerá řízení zahájená po nabytí jejich účinnosti, tj. včetně *striktního rozlišování řízení podle zákona č. 265/1992 Sb. na straně jedné a řízení o opravě chyb v katastrálním operátu podle § 8 katastrálního zákona na straně druhé*.

[50] Na práva zapsaná před rokem 1992, která by dnes podléhala vkladu – jako je tomu i v projednávaném případě, proto nutno nahlížet, jako by byla zapsána vkladem a takto k nim i přistupovat. Vklad práva či výmaz vkladu práva lze provést *pouze podle zákona č. 265/1992 Sb.*, o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, *ve správním řízení* a jedině *na základě návrhu*, tj. *v žádném případě ne ex offo* (srov. § 4 odst. 2 tohoto zákona). Takový vklad má pak *konstitutivní účinky* – srov. § 2 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb., podle kterého práva uvedená v § 1 odst. 1 vznikají, mění se nebo zanikají dnem vkladu do katastru.

[51] Z § 3 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb. vyplývá, že na řízení o vkladu se vztahuje správní řád, je tedy možné, aby správní orgán zahájil přezkumné řízení za podmínek zde uvedených (§ 94 a násl.), ovšem pouze ve lhůtách, které tento zákon stanoví (§ 96 odst. 1 správního řádu). Právě skutečnost, že vklad či výmaz vkladu práva má dnes konstitutivní účinky (k záznamu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, publ. pod č. 2206/2011 Sb. NSS), ovšem zcela vylučuje, aby byl takový zápis opravován podle § 8 katastrálního zákona z moci úřední a na základě původní dokumentace, zcela bez součinnosti s osobami, jejichž zapsaného práva se chyba týká (půjde-li o zápisy vkladem), či s původci listin, na jejichž základě bylo právo zapsáno (půjde-li o zápisy záznamem). *Samotný zápis vlastnického práva na listu vlastnictví je totiž důkazem vlastnictví.* Veškeré ve věci činěné úvahy o průkaznosti či neprůkaznosti vlastnictví stěžovatelů k pozemku p.č. 158/10 v k.ú. Domoraz jsou tudíž zcela nepřípadné, neboť právě skutečnost, že pozemek stěžovatelů byl od roku 1975 pro ně zapsán na LV č. 46 pro k.ú. Domoraz, je důkazem jejich vlastnictví k tomuto pozemku.

[52] Navíc je z obsahu správního spisu zřejmé, že *zápis pozemku p.č. 158/10 na LV. č. 46 pro stěžovatele nebyl proveden omylem* (jak dovozuje krajský soud, potažmo správní orgány), *nýbrž* zcela *záměrně*. Z přídělové listiny z roku 1958 (příděl pro manžele M. 10 ar), zakreslení v polním nákresu z roku 1959 [s uvedením p.č. 158/10 u p.č. 42 (a 156)], jakož i z formulace postupní smlouvy *(„zahrady číslo parcelní 156 a 158/1")* jasně vyplývá, že příslušný katastrální pracovník *věděl*, proč zapisuje na LV č. 46 právě pozemek p.č. 158/10, byť není v postupní smlouvě výslovně uveden. Zjištění správních orgánů, že není zřejmé, jakým způsobem pozemek p.č. 158/10 vznikl, resp. oddělením jaké části pozemku p.č. 158/1 vznikl, je proto na podkladě výše uvedených listin (zejména polního nákresu) zcela nepochopitelné.

[53] Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani absence grafického přídělového plánu. Za dané situace je třeba vycházet z listiny, která je dostupná, tj. z polního nákresu z roku 1959. Při vědomí, že jde „pouze" o nákres, je tento součástí katastru nemovitostí a jeho obsah nelze pomíjet ani bagatelizovat. Je totiž jediným dokumentem, ze kterého lze zjistit původ pozemku p.č. 158/10 v k.ú. Domoraz a který ve spojení s ostatními listinami dokládá stěžovateli tvrzené skutečnosti.

[54] Celý příběh vzniku nesrovnalostí při vedení pozemku stěžovatelů v evidenci nemovitostí je na podkladě zejména této listiny naprosto ucelený a logicky soudržný. O to méně pochopitelně se naproti tomu jeví postup správních orgánů, potažmo krajského soudu, které již několik let odmítají stěžovatele vyslyšet, jejich argumenty ignorují a ve svých rozhodnutích stále znovu opakují absurdní prohlášení, že sice provedly výmaz z LV, přitom ale nerozhodovaly o vlastnictví, neboť k tomu přece nemají pravomoc.

[55] Je rovněž třeba zdůraznit, že stejně jako není v rámci opravy podle § 8 katastrálního zákona možno provést výmaz z LV, není v tomto režimu přípustná ani manipulace s polohou pozemku zapsaného na list vlastnictví pod určitým parcelním číslem. Jakékoli spekulace o umístění pozemku, který byl jednou zaměřen v určitých hranicích, kterému bylo přiděleno parcelní číslo a který byl zapsán na LV, nejsou myslitelné. Omyl může spočívat např. v chybném zaměření hranic pozemku či chybném přepisu údajů či čísel parcelních do katastru, a lze jej opravit za podmínek výše opakovaně uvedených (půjde o omyl zjevný, nesporný), nikoli však v samotném umístění pozemku jednou zaměřeného a zapsaného. (Tím méně pak po třiceti letech od jeho zápisu do katastru!) Manipulace s umístěním pozemku vždy představuje zásah do vlastnických práv oprávněných osob, a nemůže být tudíž prováděna v rámci opravy zřejmých nesprávností.

[56] Nejvyšší správní soud je tedy toho názoru, že správní orgány v daném případě výrazným a zcela nepřípustným způsobem překročily své pravomoci, neboť v rámci řízení o opravě chyb v katastrálním operátu fakticky zbavily stěžovatele jejich vlastnického práva k pozemku, jehož část je navíc zastavěna rodinným domem v jejich vlastnictví. Jakékoli „výmazy", změny ve způsobu vedení evidence (z pozemků zapsaných na LV na pozemky vedené ve zjednodušené evidenci) či „dělení" pozemků v rámci řízení podle § 8 katastrálního zákona je třeba označit za naprosto nepřípustné, neboť se zcela vymykají účelu, pro který je institut opravy určen a jsou

v přímém rozporu s § 5 odst. 7 katastrálního zákona; navíc jsou po výtce upraveny odlišnými zákonnými předpisy, konkrétně zákonem č. 265/1992 Sb., případně zákonem č. 183/2006 Sb. Postup správních orgánů v projednávané věci je proto podle Nejvyššího správního soudu v právním státě neakceptovatelný.

IV. c)
Podzákonná právní úprava

[57] K dalšímu řízení před žalovaným, potažmo katastrálním úřadem považuje Nejvyšší správní soud za vhodné přičinit poznámku k obsahu vyhlášky č. 26/2007 Sb. (dále jen „katastrální vyhláška"). Tato totiž ve svém § 52 dále rozvíjí ustanovení § 8 katastrálního zákona, a to tak že rozlišuje mezi opravou

1) *chybného geometrického a polohového určení*, kterou lze učinit na základě

   a) výsledků zeměměřických činností, které jsou využívány pro účely katastru, podle potřeby v součinnosti s osobou odborně způsobilou k výkonu zeměměřických činností a

   b) písemného prohlášení vlastníků, že hranice nebyla jimi měněna, není sporná ani nebyla zpochybněna; prohlášení není třeba, pokud z původního výsledku zeměměřické činnosti je chyba zřejmá, nebo pokud se jedná o opravu na podkladě opravy listiny (§ 52 odst. 3 vyhlášky), a opravou

2) *chybného zápisu práva a údaje s právem souvisejícího, parcelního čísla, čísla popisného a evidenčního, čísla jednotky, druhu pozemku, způsobu využití pozemku, BPEJ, způsobu využití stavby, způsobu využití jednotky, způsobu ochrany nemovitostí, údaje o vlastníku nebo oprávněném z jiného věcného práva podle § 10*, kterou lze učinit na základě

   a) listiny, která byla podkladem pro zápis tohoto údaje do katastru, nebo

   b) opravy listiny, která byla podkladem pro zápis tohoto údaje do katastru, provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést (§ 52 odst. 2 vyhlášky).

[58] Uvedené rozčlenění nekoresponduje podle názoru Nejvyššího správního soudu s klasifikací zřejmých omylů a nesprávností tak, jak je vymezena ustanovením § 8 katastrálního zákona (srov. bod 44 tohoto rozsudku), neboť nerozlišuje mezi opravou, již lze učinit pouze na návrh (§ 8 odst. 1 katastrálního zákona) a opravou, již lze provést *ex offo* (§ 8 odst. 2 katastrálního zákona). Jako zcela nevhodné se pak Nejvyššímu správnímu soudu jeví užití slovního spojení *„chybný zápis práva"* v § 52 odst. 2 vyhlášky.

[59] Ustanovení § 52 odst. 2 a 3 katastrální vyhlášky jsou obecně poněkud matoucí, neboť zdánlivě kopírují členění § 8 katastrálního zákona (na jeho odst. 1 a 2). § 52 odst. 3 vyhlášky jako by rozvíjel § 8 odst. 1 zákona, § 52 odst. 2 vyhlášky pak na první

pohled jako by specifikoval § 8 odst. 2 zákona. Ve skutečnosti však katastrální vyhláška směšuje obě situace, tj. opravu proveditelnou pouze na návrh a opravu, již je možné provést *ex offo*, dohromady a vytváří tím pro správní praxi větší prostor, než který jí ze zákona náleží.

[60] Podle katastrálního zákona je možné *na návrh* provést opravu chybného údaje katastru, který vznikl a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nebo b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem (§ 8 odst. 1 katastrálního zákona). Prvně jmenovaný případ bude zahrnovat chyby a omyly při vedení katastru, včetně případných omylů (ve jméně oprávněného, v čísle popisném, ve velikosti výměry pozemku apod.), ke kterým jistě může vlivem „selhání lidského faktoru" při zápisech práv do katastru dojít. Druhou situaci uvedenou v § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona (nepřesnosti při podrobném měření atd.) pak rozvíjí § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky.

[61] Další kategorií oprav jsou pak opravy, které lze provést *z moci úřední* podle § 8 odst. 2 katastrálního zákona, tj. opravy chybných údajů katastru, které *„vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány"*. Tyto lze realizovat pouze na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést. Právě toto ustanovení pak zdánlivě rozvíjí § 52 odst. 2 vyhlášky, přitom ale umožňuje správnímu orgánu provést opravu *„chybného zápisu práva"* i na základě *„listiny, která byla podkladem pro zápis tohoto údaje do katastru"*. Tuto možnost však zákon výslovně nepřipouští, resp. byla by možná, ovšem nikoli v režimu § 8 odst. 2 katastrálního zákona, nýbrž v režimu jeho odstavce jedna, a tedy *pouze na návrh*. *Varianta, kdy by správní orgán opravoval* ex offo *údaje katastru na základě původních listin, není možná, neboť ji zákon nedovoluje.*

[62] Naprosto nevhodná je pak formulace *„chybný zápis práva"*. Jak již bylo shora uvedeno, zápis práva buď byl proveden, nebo nebyl proveden, a pokud tomu tak bylo, je třeba z něj vycházet, neboť má konstitutivní (v případě vkladu), či *quasi* konstitutivní účinky (jde-li o záznam – srov. *„veřejné subjektivní právo na to, aby byla soukromá práva či soukromé povinnosti vztahující se k nemovitostem předepsaným způsobem za splnění předepsaných podmínek zaznamenány ve veřejnoprávní evidenci"* formulované usnesením rozšířeného senátu sp. zn. 7 Aps 3/2008). V prvním případě je zápis sám o sobě důkazem vlastnictví. Slovní spojení *„chybný zápis práva"* přitom katastrální zákon nezná; operuje pouze se spojením *„chybné údaje katastru"*. Významový posun je zde patrný a s ohledem na výše uvedené zcela nevhodný.

[63] Byť si je tedy Nejvyšší správní soud vědom, že formálně zde existuje podzákonný právní podklad pro to, co v projednávané věci správní orgány učinily, ani tato skutečnost nemůže podle jeho názoru nic změnit na shora popsaných závěrech o neakceptovatelnosti zvoleného postupu, neboť *v rozsahu, ve kterém katastrální vyhláška překračuje meze zákona* (vyplývající z jeho znění, jakož i z jeho smyslu a účelu – srov. nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 17/95 a Pl. ÚS 43/97), *je* tato *neaplikovatelná*. [Je jistě zaznamenání hodné, že dřívější prováděcí vyhlášky ke katastrálním zákonům (č. 190/1996 Sb. a č. 126/1993 Sb.) výše nastíněné možnosti

nepřipouštěly a – oproti aktuálně účinné vyhlášce – zachovávaly vazbu na dikci zákona (§ 8 a § 5 odst. 7 katastrálního zákona) velmi těsnou.]

V.
Závěr

[64] S ohledem na to, že již v řízení před krajským soudem zde byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, zrušil Nejvyšší správní soud současně s rozsudkem Krajského soudu v Plzni i napadené správní rozhodnutí pro nezákonnost a věc v souladu s § 110 odst. 2 ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil přímo Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Plzni k dalšímu řízení. Výrok 2. prvoinstančního správního rozhodnutí je zjevně nezákonný. Výrok 1. rozhodnutí katastrálního úřadu pak vychází z premis daných výrokem 2. (vlastnictví stěžovatelů není průkazné), které se ovšem ukázaly být zcela mimo rámec řízení. Bude proto na prvoinstančním správním orgánu, aby žádost stěžovatelů o opravu chyby v katastrálním operátu nově posoudil ve světle závěrů tohoto rozsudku.

[65] Stěžovatelé se domáhají opravy chybné výměry pozemku p.č. 158/10 v k.ú. Domoraz ve svém vlastnictví ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona. Přitom je třeba vycházet z toho, že uvedený pozemek je pro stěžovatele zapsán na LV č. 46 pro k.ú. Domoraz, a jejich vlastnictví k tomuto pozemku je nesporné. Namísto chybějícího grafického přídělového plánu bude katastrální úřad vycházet z polního nákresu z roku 1959 a porovná kóty u hranic pozemku p.č. 158/10 zde zapsané se skutečnou délkou hranic tohoto pozemku v terénu. Prokážou-li se tvrzení stěžovatelů o nesouladu těchto údajů (zakreslených v polním nákresu na straně jedné a skutečných hranic pozemku v terénu na straně druhé) jako oprávněná, provede katastrální úřad opravu podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona tak, jak stěžovatelé požadovali, tj. opraví výměru pozemku p.č. 158/10 v k.ú. Domoraz podle skutečného stavu hranic v terénu a uvede do souladu s tímto údajem geometrické určení hranic tohoto pozemku v katastrální mapě.

VI.
Náklady řízení

[66] Stěžovatelé měli ve věci plný úspěch, mají proto proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložili (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

[67] Žalovaný je povinen zaplatit stěžovatelům náklady právního zastoupení, tj. odměnu advokáta za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), včetně náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, v celkové výši 3780 Kč, a dále náklady za soudní poplatek ve výši 3000 Kč. Spolu s náklady přiznanými Krajským soudem v Plzni rozsudkem ze dne 10. 2. 2010, č. j. 57 Ca 28/2008-202, ve výši 3012 Kč tedy činí

celkové náklady stěžovatelů 9792 Kč. Tyto je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupkyně stěžovatelů do 15ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 11. ledna 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu